

zák. stačí důkaz, že jde o držitele anebo o detentora. Když žalovaná vyvozuje dále bezdůvodnost žaloby z toho, že žalobci pozbyli vlastnictví tím, že František M. pozemek, o nějž jde, zastavěl jako poctivý stavebník s jejich vědomím a dokonce s výslovným souhlasem žalobce, nelze jí v tom přisvědčiti již proto, že k stavbám, které má na mysli § 418 obč. zák., nepatří stavby netrvalé, tedy zejména stavby zřízené jen nájemcem nebo pachtýřem pro dobu pachtovní (Sb. n. s. č. 3433 a Právník, str. 186/1932). Pokud pak žalovaná odvolávajíc se na ustanovení čl. XXXVII uv. zák. k c. ř. s. a na předpisy stavebního řádu, poukazuje na to, že žalobci pozbyli svých práv tím, že nic nenamítali proti stavebnímu povolení, přehlíží, že jest význam tehdejšího souhlasu žalobců se stavbou posuzovati podle toho, zda jej dali jako vlastníci pozemku, který se měl zastavěti, anebo jen jako sousedé tohoto pozemku. Vždyť podle svrchu uvedených předpisů mohli po případě souhlasem se stavbou pozbyti jen těch práv, k vůli nimž byli jako jejich držitelé k stavební komisi obesláni a jež si při ní měli hájiti. V souzeném případě však všichni účastníci měli mylně za to, že sporná část parcely č. kat. 24 je veřejný statek a že žalobci jsou jen sousedy této části veřejného statku. Podle toho je lze pokládati za účastníky stavební komise jen jako sousedy cizího pozemku, který se měl zastavěti, a jejich vyjádření bylo proto posuzovati jen se zřetelem na právo sousedské a nelze z něho vyvozovati, že byli svým souhlasem ke stavbě jako sousedé prekludováni též z námitek, ke kterým by byli oprávněni jako vlastníci sporné části parcely č. kat. 24 (srov. Boh. A 10066/32). Poněvadž pak ani druhá strana nepřijala projev žalobce, že souhlasí se stavbou tak, jako by byl učiněn vlastníkem pozemku, který se měl zastavěti, nedošlo v té příčině mezi žalobci a žalovanou po případě Františkem M. k žádné smlouvě, kterou by mělo býti dotčeno vlastnictví ke sporné části parcely č. kat. 24, a není proto potřebí obírat se otázkou omylu, týkajícího se vlastnictví této části (§ 871 obč. zák.), ani tím, na čí vrub onen omyl jde. Napadený rozsudek je proto správný a bylo jej tudíž potvrditi s doplňkem, stanovícím lhůtu k splnění uložené povinnosti podle § 409, odst. 2, c. ř. s.

Čís. 16519.

Odpovědnost majitelů domů (§ 1319 obč. zák.).

Majitel domu neodpovídá za škodu způsobenou pádem tašky se střechy při provádění pokryvačských oprav, jestliže dával střechu v posledních letech téměř každoročně prohlížeti za účelem vyšetření, zda je nutná její oprava, a shledané vady dal opravit, jakmile bylo možno.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1937, Rv I 1526 36.)

Srov. č. 3315, 16201 Sb. n. s.

Žaloba, jíž se žalobce na žalovaném majiteli domu domáhá zaplacení 28.000 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, zamítly soudy v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í s o u d z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Předpokladem nároku na náhradu škody podle § 1319 obč. zák. je především, že škodlivá událost jest následkem vadnosti díla, a na druhém místě, že se držitelé budovy nezdaří důkaz, že vynaložil veškerou potřebnou péči, aby nebezpečnost bylo odvráceno. Jest tu tedy držitelé budovy uložena dále sahající péče, než jak jí § 1297 obč. zák. obecně má na mysli (srov. rozh. č. 3315 Sb. n. s.). V té příčině však bylo zjištěno, že pokryvačský mistr Arnošt F. prohlížel na příkaz správce domu střechu budovy v posledních letech téměř každoročně za účelem vyšetření, nemá-li se na ní něco opravovati, že jí prohlížel i v listopadu 1929, kdy jí uznal za vadnou, a že oprava provedena byla na jaře 1930, ježto v zimě není možno prováděti práce pokryvačské, a konečně, že nehoda stala se v době provádění těchto pokryvačských prací. Žalovaná strana takto zcela vyhověla povinnosti, jež jí v § 1319 obč. zák. jsou uloženy. Proto uvolnění staré tašky v době prováděných pokryvačských oprav nejde již na její vrub, neboť bylo povinností pokryvačského mistra, který opravu prováděl, aby znaje povahu střechy, učinil při odkrytí jejím řádné bezpečnostní opatření k zabránění nehody.

To, že žalované byla známa vadnost střechy již v listopadu 1929 a oprava provedena teprve na jaře 1930, nemůže býti pokládána za zavinění žalované, když v zimě nelze prováděti pokryvačské práce. Podle vyloženého právního názoru není třeba se již zabývatí otázkou, zda jediným důvodem uvolnění tašky byl mimořádný vítr a zda jsou správné úsudky odvolacího soudu, které jinak vyvozuje ze znaleckého posudku, neboť nejsou pro posouzení věci rozhodující.

Čís. 16520.

Zda převzetí dluhu zástupcem vyžaduje zvláštní plné moci, znějící na druh jednání nebo na jednotlivé jednání (§ 1008 obč. zák.), jest posouditi podle základního jednání, jež bylo právním důvodem převzetí dluhu. Bylo-li tímto důvodem narovnání podle § 1380 obč. zák., vyžaduje se zvláštní plné moci, znějící na druh právního jednání.

Plná moc toho obsahu, aby zmocněnec zařídil, co za dobré uzná, i kdyby k tomu bylo zapotřebí zvláštní plné moci, nevyhovuje předpisu § 1008 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1937, Rv I 2051/36.)

Srov. rozh. č. 4792 Sb. n. s.

Na žalující spolek, jemuž přísluší proti Čeňku K., otcí žalovaných, pohledávka 8.438 Kč 35 h s přísl., jež byla na Čeňku K. exekučně vymáhána, provedena proti němu exekuce a ustanovena dražba zabavených svršků, se před provedením dražby obrátil právní zástupce žalovaných Dr. Josef Š., jenž měl od žalovaných všeobecnou plnou moc,